

Évközi 25. vasárnap – 2010. szeptember 19.

Három fiatalember állt a gyárigazgató előtt. Sofőrök voltak, s mind a hárman ugyanarra az állásra jelentkeztek. A gyár ugyanis teherautósofőrt keresett. „Mennyire tartják magukat ügyesnek az autóvezetésben?” – tette föl a kérdést az igazgató. „Az én ügyességemet mindenki csodálja” – mondta az első fiú. „Számталanszor rodeóztam a hegyekben, szerpentin utakon, s úgy be tudom venni a kanyart nagy sebességgel egy szakadék szélén, hogy az autóm kereke csak tíz centiméterre van a szakadék szélétől!” A másik fiatalember közbevágott: „Én ennél sokkal ügyesebb és bátrabb vagyok! Én úgy be tudom venni ugyanazt a kanyart, hogy az autó kerekéből öt centiméter már kilóg a szakadék pereme fölé!” „Na és te?” – kérdezte az igazgató a harmadik, a legcsöndesebb fiút. „Én nem próbálgattam még nagy sebességgel közlekedni egy szakadék szélén, de biztos vagyok abban, hogy amennyiben ilyen helyzetbe kerülnék, igyekeznék az autót a legnagyobb távolságra tartani a mélység peremétől.” Az igazgató elmosolyodott, és a harmadik fiatalembernek adta az állást.

Nem az az ember a hűséges és megbízható, aki állandóan feszegeti a határokat (olykor át is lendül rajtuk), miközben állítólag tudja, mit akar és a hivatását teljesíti. Sokkal inkább az, aki megmarad a rendes kerékvágásban, s valóban kitart a céljához vezető úton.

Akár hisz valaki ebben, akár nem, földi életünk bizony nem más, mint előkészület, egyfajta „vizsga” a végleges célunk elérése előtt, az igazi boldog élet elnyerése előtt. Ennek az előkészületnek a mikéntjétől, a vizsgánk sikerességétől függ örök sorsunk. „Aki a kicsiben hű, az hű a nagyban is, aki pedig a kicsiben hűtlen, az a nagyban is hűtlen.” – tanítja Jézus a mai evangéliumban. Itt a földi életben számtalanszor tapasztaljuk, hogy növekedésben, fejlődésben vagyunk, fel kell (vagy legalábbis kellene) készülnünk valamilyen fontos dologra. Például a tanulással a munkára, a párkapcsolattal a házasságra és gyermeknevelésre stb. stb. Hűségesnek lenni azt jelenti, hogy az ember a felismert cél vonzásában él, s igyekszik minél egyenesebben követni azt az utat, ami megválasztott célja eléréséhez vezet.

Sajnos mégis számtalanszor azt látjuk, hogy az előkészületet nem veszik (vagy mi sem vesszük) komolyan. Hányszor halljuk: „Ugyan, ezek a hülye, értelmetlen tantárgyak! Majd épp ezekre készülök! Úgysem használok őket a jövőben, minek tanuljak? Majd ha végre azzal foglalkozunk, ami a jövőmhöz kell, majd ha végre olyasmit tanulunk, ami tényleg érdekel, akkor figyelek, akkor majd készülök! Meg különben is ráérek még. Hol van még az érettségi, vagy a vizsgaidőszak?” Hányszor látjuk a tinédzsereket, de sajnos felnőttek életében is, hogy a párkapcsolatban egyáltalán nem a családi életre való felkészülés jelenik meg. Fel sem teszik maguknak a kérdést, hogy a jelenlegi páromat el tudnám-e képzelni férjemnek, feleségemnek egy életen át, a gyerekeim apjának vagy anyjának. Éppen ezért el is játsszák annak lehetőségét,

hogyan felkészüljenek a házasságra, illetve a másikat is felkészítsék erre. Nem csoda, hogy rövidtávú partnert igen könnyű találni a mai társadalomban, de férjet, feleséget, igazi apát, anyát már egyre ritkábban. Úgy gondoljuk, hogy ráérünk még komolyan venni az életet, most csak vagánykodjunk! Most vagyok kamasz, most vagyok fiatal! Ráérek még komolyan venni a tanulást, a párkapcsolatot, Istent és az ő parancsait!

Elmulasztunk hűségesek lenni a kicsiben, s mégis azt az illúziót tápláljuk, hogy majd a nagyban, az életünk értelmét adó igazi hivatásteljesítésben és emberi kapcsolatokban nagyszerűek leszünk, kiválóan helytállunk! Nem igazolja épp elég negatív példa ennek pont az ellenkezőjét? Bizony, amit elmulasztunk, annak pótlására legtöbbször nem kapunk lehetőséget. Amit elrontunk, annak következményei gyakran végigkísérik egész életünket. A rossz szokások, beidegződések (pl. lustaság, önzés, káros szenvedélyek) berágják magukat az életünkbe, s legtöbbször később sem tudunk tőlük szabadulni. Amikor már szeretnénk komolyan venni az életet, akkor is csak arra a „komolyságra” leszünk képesek, amit korábban magunkra szedtünk. Nem is beszélve arról, hogy bármikor bekövetkezhet az a pillanat, amikor oda kell állnunk urunk elé, hogy számot adjunk a „gazdálkodásunkról”. Lehet hogy épp a jelen pillanat, a mai nap az utolsó „vizsgalehetőség”, amikor még bizonyíthatunk. És ha ekkor is elhülyéskedjük, s azt mondogatjuk magunknak: majd később, majd máskor!? Igaz, hogy Krisztus megváltó kereszthalála és ebből fakadó végtelen irgalma révén elnyerhetjük az örök boldogságot akkor is, ha itt a földön sok mindent elhibáztunk, elmulasztottunk. Azonban ehhez is szükséges az őszinte megtérés és bűnbánat. Vajon képes lesz-e erre akár az utolsó pillanatokban is egy olyan ember, akinek az egész korábbi élete nem Isten szeretetéről szólt? Ráadásul az életük utolsó szakaszában megtérő, megkomolyodó emberek legtöbbször nagyon nagy fájdalommal tekintenek vissza korábbi éveikre, elmulasztott lehetőségeikre, a bűneik következményeitől szenvedő embertársaikra. Akkor már belátják, hogy amit akkor jónak és helyénvalónak, vagy legalábbis közömbösnek, lényegtelennek gondoltak, az nagyon is súlyos negatív következményekkel járt mind a maguk életére, mind másokéra. Nem kevés ilyen ember él körülöttünk, s bizony jó lenne, ha a „kicsiben hűtlenkedők” olykor találkoznának velük, felfigyelnének rájuk, s szemügyre vennék közelebbről, milyen is egy-egy romhalmazzá lett élet.

Fogadjuk el Jézus szerető figyelmeztetését: legyetek hűségesek a kicsiben, kövessétek Isten parancsait a mindennapok apró döntéseiben, s így tudtok majd jó döntéseket hozni, a boldogság felé haladni akkor is, amikor életek sorsfordító szakaszaihoz érkeztek!